

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาชุมชนเป็นภาระที่สำคัญอย่างยิ่งซึ่งรัฐจะละเลยมิได้ เพราะนอกจากจะเป็นงานส่วนหนึ่งของการพัฒนาประเทศแล้ว การพัฒนาชุมชนยังเป็นวิธีการแก้ปัญหาของสังคมอย่างเป็นระบบควย รัฐบาลหลาย ๆ ประเทศได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประชาชนและสิ่งแวดล้อม โดยจัดไว้เป็นหน้าที่และภารกิจที่สำคัญของรัฐบาล นอกเหนือจากหน้าที่รักษาอธิปไตยและความเรียบร้อยภายในของรัฐ (1 : 70) ปัจจุบันเรายังมี ความเชื่อว่างานพัฒนาชุมชนนั้นจะทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความเจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง และด้านอื่น ๆ (2 : 20) ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นวิธีการยกระดับการครองชีพและเป็นการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ประชาชนกำลังเผชิญอยู่ทำให้ประชาชนตระหนักในปัญหา หาทางแก้ไขด้วยตนเอง และเป็นการยกระดับความคิดเห็นจิตใจของประชาชน การเข้าใจในระบบการปกครอง การใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และเป็นการปูพื้นฐานในการพัฒนาต่าง ๆ ของประชาชนให้ดีขึ้น (3 : 29) อันจะทำให้ประเทศมีความมั่นคงและเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ดังนั้นการพัฒนาชุมชนจึงน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง ที่ควรจะนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศ

สำหรับประเทศไทย รัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญของการนำเอาวิธีการพัฒนาชุมชนมาใช้ในการพัฒนาประเทศ จะเห็นได้จากการตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาชุมชนโดยตรง เช่น กรมการพัฒนาชุมชน สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท สังกัดกระทรวงมหาดไทย ยิ่งไปกว่านั้น รัฐยังได้ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวม 5 ฉบับซึ่งการวางแผนในแต่ละฉบับนั้นมีช่วงระยะเวลาครอบคลุมถึง 5 ปี โดยฉบับที่ 1 เริ่มใช้เมื่อ พ.ศ. 2504 และในปัจจุบันเป็นช่วงระยะการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) แต่เมื่อพิจารณาผลการพัฒนาในระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา ปรากฏว่า

การขยายตัวทางเศรษฐกิจไม่สม่ำเสมอทุกพื้นที่ ทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำในฐานรายได้ระหว่างภาค ระหว่างเขตชนบท และเขตเมืองของประเทศ จึงเกิดปัญหาที่สืบเนื่องกันมา คือ ความยากจนของประชากร มีชาวชนบทของประเทศเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาโดยเฉพาะชาวชนบทในเขตชลประทาน ในขณะที่ชาวชนบทในส่วนอื่น ๆ ได้รับความเสียหายจากการพัฒนาที่ผ่านมากอนข้างน้อยและบางส่วนแทบไม่ได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาเลย จึงเป็นเหตุให้ประชาชนยังอยู่ในสภาพยากจน ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ (4 : 337 - 338) และสาเหตุสภาพยากจนในพื้นที่ล้าหลังพอที่จะสามารถสรุปได้ว่าเกิดจากปัญหา 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ ความขาดแคลน ความไม่รู้ และโรคภัยไข้เจ็บ

จากปัญหาดังกล่าวนี้ รัฐจึงได้เน้นการพัฒนาชนบทเป็นพิเศษในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 โดยกำหนดนโยบายในการพัฒนาให้ประชาชนในชนบทมีฐานะพออยู่พอกิน มีบริการพื้นฐานขั้นต่ำอย่างทั่วถึง มีความปลอดภัยในการดำรงชีพ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมพัฒนาแก้ปัญหาท้องถิ่นของตนเอง และช่วยเหลือตนเองได้ในที่สุด ทั้งนี้ได้มุ่งเน้นพัฒนาชนบทยากจนเป็นพิเศษใน 38 จังหวัด ครอบคลุมอำเภอและกิ่งอำเภอ 286 แห่ง หมู่บ้านเป้าหมายมีทั้งสิ้น 12,524 หมู่บ้าน อยู่ในเขตภาคใต้ 5 จังหวัด ภาคเหนือ 16 จังหวัด และภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกจังหวัด (5 : 1) โดยกำหนดกระทรวงหลักที่ร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาชนบทไว้ 4 กระทรวงคือ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย (6 : 9)

การพัฒนาชนบทเพื่อให้ประชาชนได้พออยู่พอกิน มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ รู้จักใช้บริการของรัฐที่จัดสรรให้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอันมีนโยบายของรัฐนั้น จำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพของประชาชนควบคู่ไปกับการพัฒนาอื่น ๆ หลักสำคัญในการพัฒนาคุณภาพคนคือ ทำให้ประชาชนในชนบทเกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวที่จะทำให้เขาเห็นปัญหาของตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง ตลอดจนสามารถปรับปรุงสิ่งที่รัฐจัดสรรไปให้ เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมที่ตนมีส่วนร่วมให้ดีขึ้น

สื่อสัมพันธ์ที่จะถ่ายทอดความรู้และเชื่อมโยงความเข้าใจได้ยิ่งเป็นที่สุดคือ การรู้หนังสือ อันใดแก่ การอ่านออกเขียนได้ เมื่อประชาชนในชนบททั้งที่อยู่ในและนอกระบบโรงเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้อย่างทั่วถึง ทักษิณสัการอ่านหนังสือ และขณะเดียวกัน รัฐมีบุคลากรและสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและบริการให้เพียงพอแล้วก็เป็นที่ยอมรับได้ว่า ประชาชนในชนบทเมื่อเกิดปัญหาจะสามารถ ทักเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น อันจะส่งผลให้รู้จักช่วยเหลือตัวเองและช่วยเหลือสังคมได้ในที่สุด

ในท้องถิ่นชนบท บุคคลที่สำคัญและมีหน้าที่ให้ความรู้โดยตรงแก่ประชาชนคือครู กล่าวคือ นอกเหนือจากการอบรมสั่งสอนเด็กโดยตรงในโรงเรียนแล้ว ครูยังเป็นผู้นำท้องถิ่นในชนบทที่สำคัญ เป็นแหล่งข่าวสารของประชาชน เป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อชาวบ้านเกิดครอน ครูจึงเป็นที่เคารพรักของชาวบ้าน ทางด้านกาพัฒนาท้องถิ่น ครูได้เข้าไปมีบทบาทโดยตรงในองค์กรหลักที่ทำหน้าที่พัฒนาท้องถิ่นระดับตำบลทั้ง 2 องค์กร คือ ทำหน้าที่เลขาธิการคณะกรรมการสภาตำบล (กสท.) และเป็นผู้อำนวยการในคณะกรรมการสนับสนุนการปฏิบัติการพัฒนาชนบทระดับตำบล (คปค.)

ดังที่กล่าวมาแล้ว เมื่อพิจารณาบทบาทหน้าที่ของครูที่ทำงานในชนบทจะเห็นได้ว่า ครูจะต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบทอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามงานพัฒนาชนบทจะได้รับความสำเร็จและมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการพัฒนาชนบทด้วย สัญญา สัญญาวิวัฒน์ ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาชนบท มีอยู่ปัญหาหนึ่งที่สำคัญคือ การขาดบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานพัฒนาชนบท (7 : 242 - 249) นอกจากนั้น จิตรพรหม กาญจนจิตรรา ได้สรุปปัญหาของการดำเนินการพัฒนาชุมชนของไทยไว้หลายประการ เช่น เจ้าหน้าที่บางคนไม่เข้าใจแนวคิด หลักการ และวิธีการพัฒนาชุมชนดีพอ ทำให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนขึ้นมาอีก อีกประการหนึ่ง งานพัฒนาชุมชนต้องการเจ้าหน้าที่ที่ดำเนินงานที่มีความเสียสละและมีใจรักในงาน ซึ่งเจ้าหน้าที่ที่มีลักษณะดังกล่าวยังมีไม่มากนัก (8 : 187 - 189) ดังนั้น การที่ครูจะปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพัฒนาชนบทตามบทบาทและหน้าที่ที่กล่าวมานั้น ควรจะมีลักษณะบางประการที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบทในทัวครูอันจะมีผลทำให้ครูปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมการฝึกหัดครู เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีบทบาทอันสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาชนบทของกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งนี้เพราะกรมการฝึกหัดครู วิทยาลัยครู ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นกระจายอยู่ในจังหวัดซึ่งเป็นพื้นที่เป้าหมายทั่วประเทศถึง 36 แห่ง เป็นสถาบันที่มีหน้าที่ผลิตครูไปให้บริการและพัฒนาครูประจำการของท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้นำหลักในชุมชนชนบท โดยหน้าที่และฐานะประชาชนชั้นนำของท้องถิ่นในชนบท ดังนั้นถ้าวิทยาลัยครูแต่ละแห่งได้มีการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบทในเขตรับผิดชอบของตน จะเป็นผลส่วนหนึ่งที่จะทำให้สถาบันผลิตครูทาง ๆ สามารถทราบถึงลักษณะของครูแต่ละท้องถิ่นของ การ อันจะนำมาปลูกฝังให้นักศึกษาคูและครูประจำการ เพื่อให้ให้นักศึกษาคูและครูประจำการเหล่านี้สามารถปฏิบัติงานตามชนบทตามบทบาทของตน เพื่อออกไปทำงานตามสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งไม่เพียงจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอน เท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติอีกด้วย เนื่องจากผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท และจากการศึกษาค้นคว้าตามแหล่งต่าง ๆ พบว่า ยังไม่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มากพอ ผู้วิจัยจึงมีจุดประสงค์ที่จะวิจัยเรื่องนี้และเลือกศึกษาท้องถิ่นชนบทในเขตรับผิดชอบของวิทยาลัยครูอุบลราชธานี โดยมีเขตความรับผิดชอบ 2 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี และจังหวัดยโสธร ทั้งสองจังหวัดนี้ครอบคลุมถึง 29 อำเภอ มี 282 ตำบล และใน 29 อำเภอนี้มี 28 อำเภอ เป็นพื้นที่เป้าหมายเพื่อการพัฒนาชนบทในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 5 อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบทในความคิดเห็นของประธานกรรมการสภาตำบล พัฒนาการ และเลขานุการสภาตำบล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประธานกรรมการสภาตำบล พัฒนาการ และเลขานุการสภาตำบล เกี่ยวกับลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท

สมมุติฐานของการวิจัย

ประธานกรรมการสภาตำบล พัฒนาการ และเลขานุการสภาตำบล มีความคิด

เห็นเกี่ยวกับลักษณะครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท แยกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาถึงลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบทโดยศึกษาจากความคิดเห็นของประชากร 3 กลุ่ม คือ ประธานกรรมการสภาตำบล พัฒนาการ และ เลขาธิการสภาตำบล ในเขตจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดยโสธร ในปี พ.ศ.2526

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. จะช่วยให้ทราบถึงลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบทในเขตรับผิดชอบของวิทยาลัยครูอุบลราชธานี
2. ใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในวิทยาลัยครูได้ตามความต้องการของท้องถิ่น
3. ใช้เป็นประโยชน์ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในอันที่จะปลูกฝังลักษณะที่จะเอื้ออำนวยในการพัฒนาชนบทให้นักศึกษาและครูประจำการให้ตรงกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย

1. เขตรับผิดชอบของวิทยาลัยครูอุบลราชธานี หมายถึง พื้นที่และประชากรทั้งหมดในเขตจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดยโสธร
2. ลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท หมายถึง ลักษณะที่พึงมีประจำตัว หรือพึงแสดงออกให้ปรากฏในสายตาหรือการรับรู้ของคนอื่น อันมีลักษณะที่จะส่งเสริมต่อการทำให้ประเทศเจริญขึ้นตามแนวนโยบายของรัฐ ซึ่งจำแนกออกเป็น 8 คำใหญ่ ๆ ดังนี้
 - (1) คำความรู้ หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับวิธีการเป้าหมายการพัฒนาชุมชน และสภาพสังคมท้องถิ่นที่ตนอาศัย
 - (2) คำความเป็นผู้นำ หมายถึง ลักษณะที่ครูมีความสามารถให้คำปรึกษาชี้แจง แนะนำผู้อื่นเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมในอันที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าแก่ท้องถิ่น

(3) คำนความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะที่ครุมีความมั่นใจและ
 แน่ใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ ไม่เชื่อหรือกระทำตามบุคคลอื่นโดย
 ปราศจากเหตุผลอันสมควร

(4) คำนมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ลักษณะที่ครุมีความสามารถในข้อยคำ
 ในการหักทลาย ปราศรัย ขอมรับในนิสัยใจคอ และปรับตัวให้คุ้นเคยกับความเป็นอยู่ของ
 ชาวบ้าน เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของท้องถิ่น และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

(5) คำนความซื่อตรงต่อหน้าที่ หมายถึง ลักษณะที่ครุมีความตั้งใจและ
 เข้มใจทำงาน อุทิศเวลาให้แก่งานที่รับผิดชอบ และไม่ทุจริตต่อหน้าที่เพื่อหาประโยชน์ใส่
 ตนเอง

(6) คำนการยอมรับวิทยาการใหม่ หมายถึง การที่ครุรู้จักคนควหา
 วิทยาการใหม่ ๆ มาทดลองใช้ในการทำงาน และการแก้ปัญหา ตลอดจนสนับสนุนโครงการ
 ใหม่ ๆ ที่รัฐบาลนำมาใช้

(7) คำนความอดทน หมายถึง ลักษณะที่ครุมีความพากเพียร มานะบาก
 บั่น อดทน ต่อการวิพากษ์วิจารณ์ หรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน ตลอดจน
 สภาพความเป็นอยู่ของท้องถิ่น

(8) คำนการบำรุงรักษาสุขภาพอนามัย หมายถึง การที่ครุรู้จักออกกำลังกาย
 ใช้เวลาว่างให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์ เลือกบริโภคอาหารที่มีคุณภาพพอ
 ร่างกายและวิธีป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ

3. คณะกรรมการสภาตำบล หมายถึง กลุ่มบุคคล 3 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

(1) ประธานกรรมการสภาตำบล หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งประธาน
 กรรมการสภาตำบลในเขตจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดยโสธร

(2) พัฒนาการ หมายถึง เจ้าหน้าที่ของกรมการพัฒนารัฐบาล ซึ่งทำหน้าที่
 เป็นพัฒนากรในจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดยโสธร

(3) เลขานุการสภาตำบล หมายถึง ผู้ซึ่งทำหน้าที่เลขานุการสภาตำบล
 ในเขตจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดยโสธร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร

1.1 กลุ่มประชากร การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาความคิดเห็นของบุคคล 3 กลุ่ม คือ กลุ่มประธานกรรมการสภาตำบล จำนวน 282 คน กลุ่มเลขานุการสภาตำบล จำนวน 282 คน และกลุ่มพัฒนากร จำนวน 226 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวนของกลุ่มตัวอย่างประชากรพิจารณาโดยอาศัยหลักเกณฑ์ของ ทาโร ยามาเน (9 : 14) คือ $N = \frac{N}{1+Ne^2}$ ได้กลุ่มตัวอย่างแยกเป็น

ประธานกรรมการสภาตำบล	166 คน
เลขานุการสภาตำบล	166 คน
พัฒนากร	144 คน
รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น	476 คน

เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีการกระจายและมีลักษณะเป็นตัวแทนของประชากรอย่างแท้จริง จึงดำเนินการสุ่มตัวอย่างตามลำดับขั้นต่อไปนี้

(1) แยกอำเภอออกเป็นชั้น ตามหลักเกณฑ์ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ซึ่งอาศัยข้อมูลทางการบริหาร การปกครอง สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สถิติและปริมาณงาน ได้อำเภอชั้นหนึ่ง 8 อำเภอ ชั้นสอง 3 อำเภอ ชั้นสาม 6 อำเภอ ชั้นสี่ 4 อำเภอ และชั้นห้า 8 อำเภอ

(2) สุ่มอำเภอในชั้นต่าง ๆ มา 2 ใน 3 ของอำเภอทั้งหมดในแต่ละชั้น

(3) สุ่มตัวอย่างจากประชากรกลุ่มต่าง ๆ ในอำเภอที่สุ่มได้ในแต่ละชั้น

โดยใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) และจำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มคิดตามสัดส่วนของจำนวนประชากรในแต่ละชั้นอำเภอ ซึ่งจำนวนของกลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ ประธานกรรมการสภาตำบลและเลขานุการสภาตำบล ในอำเภอชั้นหนึ่ง 74 คน ชั้นสอง 25 คน ชั้นสาม 30 คน ชั้นสี่ 15 คน และชั้นห้า 22 คน รวมกลุ่มละ 166 คน สำหรับพัฒนากรในอำเภอชั้นหนึ่ง 65 คน ชั้นสอง 22 คน ชั้นสาม 27 คน ชั้นสี่ 13 คน และชั้นห้า 17 คน รวม 144 คน และรวมทั้งสิ้น 476 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยแนวทางการคนควาจากหนังสือ วารสาร เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (check-list) ซึ่งประกอบด้วย เพศ วัย ตำแหน่ง สถานที่ทำงานในตำแหน่งและวุฒิการศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท เป็นแบบประเมินความคิดเห็น (rating scale) เป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด เนื้อหาในแบบสอบถามจะถามเกี่ยวกับลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาชนบท 8 ลักษณะ ดังนี้คือ ด้านความรู้ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ ด้านการยอมรับวิทยาการใหม่ ด้านความอดทน และด้านการบำรุงรักษาสุขภาพอนามัย

2.2 ผู้วิจัยแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ นำมาปรับปรุงแก้ไข แลวนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลบางส่วนผู้วิจัยและผู้ช่วยเก็บข้อมูลออกไปเก็บและนำกลับด้วยตนเอง บางส่วนเก็บโดยทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้คืนมารวบรวมและจำแนกเป็นกลุ่มตามกลุ่มตัวอย่าง แล้วทำการวิเคราะห์ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัว วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาการอยละ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของครูที่ใช้ออกการพัฒนาชนบท วิเคราะห์ โดยวิธีหาค่าร้อยละ และเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีทางสถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square)

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

การเสนอรายงานผลการวิจัย จะแบ่งออกเป็น 5 บทคือ

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล กล่าวถึง ลำดับการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายและขอเสนอแนะ กล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และขอเสนอแนะ